

да да нося ни камъчета, ни трохи, като момченцето отъ приказката, и да ги пускамъ по пжтя, за да не се изгубя. Ще се поразходя — и ще се върна! — думаше си самъ Мъръ-мъръ.

Въ това време нѣкжде наблизу се обадиха два котарашки гласа: единътъ тъничъкъ, кресливъ, другиятъ дебелъ и страшенъ. Месецътъ се паказа на тъмното небе, и Мъръ-мъръ ведѣ наблизу на единъ покривъ два котарака изгърбени, наежени, единъ срещу другъ, които се караха за нѣщо.

Безъ да мисли, той хукна нататъкъ. Следъ две-три минути бѣше вече до ония двамата.

— Добъръ вечеръ, побратими! — рече кротко Мъръ-мъръ и вдигна опашка въ знакъ на поздравъ. — Чакайте, защо се карате тъй?

Двата котарака трепнаха отъ изненада, опулиха се още по-страшно, и после изведнажъ изсъскаха злобно къмъ ново-дошлия:

— То не е твоя работа! Махай се отъ тука!

— Ама, чакайте бе, приятели! Азъ само така. . . — отвърна Мъръ-мъръ. Но докато довърши — два плесника отъ дветѣ му страни го зашеметиха, и той усѣти, че пада. Из-

веднажъ силенъ шумъ отъ съборени керемиди и мяукане се разнесе въ нощта. Мъръ-мъръ разпери лапи и полетѣ въ нѣкаква пропастъ. Докато проумѣе какво става, усѣти, че пада върху нѣщо меко, което веднага се размърда, раздрѣнка синджири и лавна насреща му съ гръмовитъ гласъ. Едва сега нашиятъ скитникъ разбра, че е падналъ върху вързано куче въ нѣкакъвъ чуждѣ дворъ. Обезумѣлъ отъ страхъ, Мъръ-мъръ се метна къмъ стобора насреща, съ последни сили се покатери на другъ покривъ и хукна безъ да мисли и безъ да се обръща. Плесниците бѣха раздрали едната му ноздра и отъ тамъ капѣше кръвь.

Месецътъ се бѣ издигналъ вече и освѣтяваше покривитѣ. Нощта бѣше тиха. Всичко спѣше. Прислоненъ до единъ коминъ, Мъръ-мъръ дълго се оглежда наоколо. Уви! Тука всичко му бѣше непознато. Отде бѣше тръгналъ, презъ кжде бѣ миналъ — нищо вече не помнѣше. Изведнажъ му се доплака. Ами сега? Господи Боже, ами сега? . .

Ала Мъръ-мъръ все пакъ имаше юнашко сърдце и не се отчая съвсемъ. Обърсана кръвьта отъ нослето си, мръдна решително мустакъ и си рече: